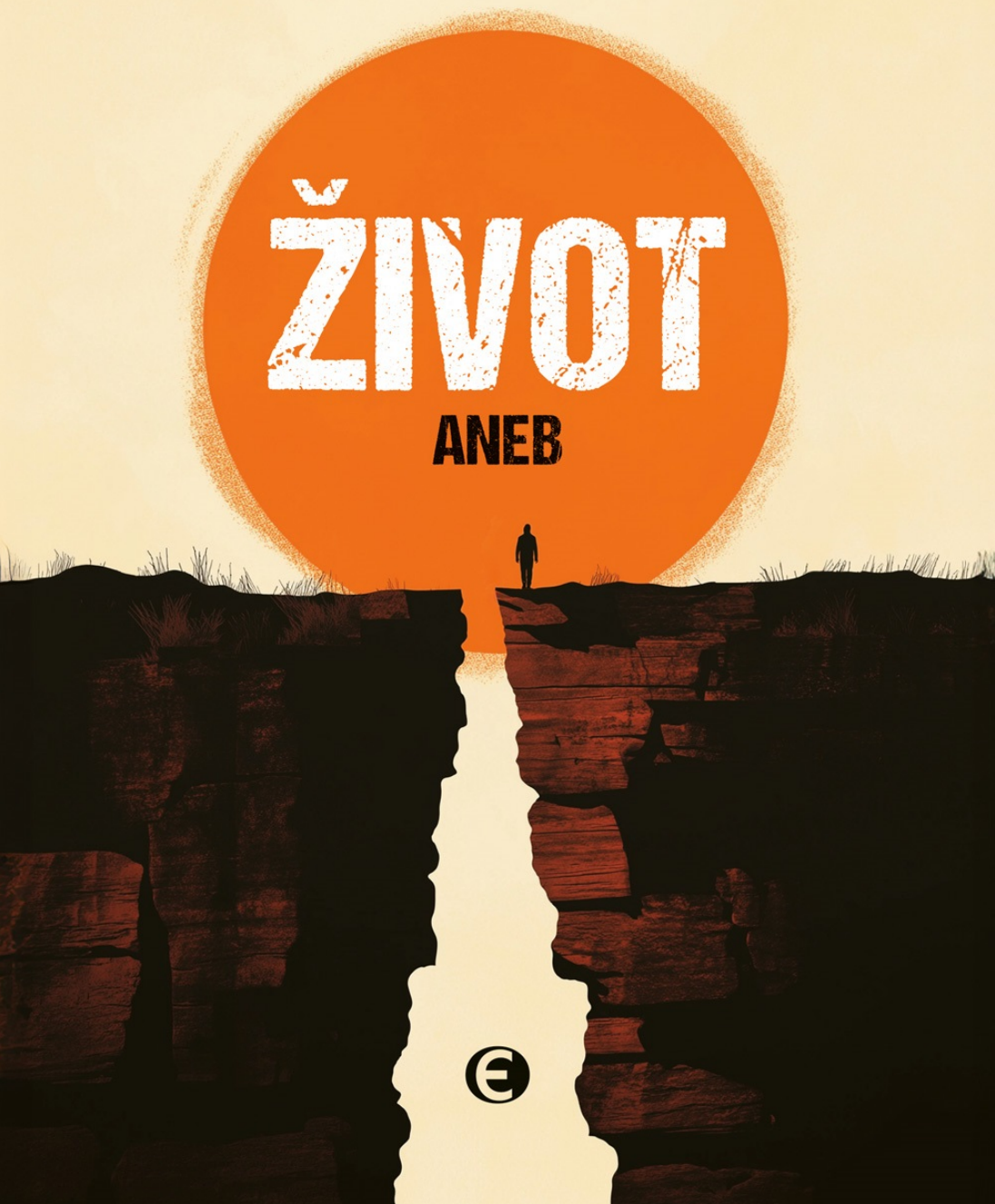

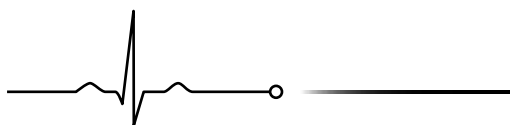
PSYCHOLOGICKÝ ROMÁN

D. B. PECK

ŽIVOT

ANEŽ

D. B. PECK

**ŽIVOT
ANEB
NA KONCI
STEJNĚ VŠICHNI
UMŘOU**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

© Denisa Havlíčková, 2025

Cover art © Lukáš Tuma, 2025

Czech edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2025

ISBN 978-80-278-0245-6 (print)

ISBN 978-80-278-1585-2 (ePub)

ISBN 978-80-278-1586-9 (mobi)

ISBN 978-80-278-1587-6 (pdf)

*Pro všechny, co si myslí, že budou žít věčně.
Od začátku víme, jak to dopadne.*

Hrobníkovi na lopatu

Epilog 1/2

„Slyšel jste to už?“ promnul jsem si oči, ale nedokázal jsem pochopit, co po mně ten hlas v telefonu chce. Byl mi povědomý, ale zrovna mě vytrhl z hlubokého spánku a já pomalu nevěděl, jak se jmenuji.

„NE,“ obořil jsem se na něj. Co po mně kdo v tuhle denní dobu mohl chtít? Byl jsem naštvaný. Musel to poznat z mého hlasu.

Zamžoural jsem na budík, který neměl zvonit ještě několik hodin. Za tohle mi platí málo.

„Ale určitě jo. O té nehodě už ví každý a očividně vědí i o našem hřbitově. Za dva dny budou pohřby, tak začni kopat,“ nechutně natěšený hlas mi prozradil, kdo volá. Jen jeden člověk dokáže být nadšený z nehody, ať už se stalo cokoliv.

„Ted?“ Ještě chvíli a doopravdy vstanu z postele, najdu si ho a nakopu mu ten jeho rozmazlený zadek. Za jeho nebožky matky jsem tohle zažívat nemusel. Nikdy by mě nebudila uprostřed noci kvůli něčemu, co vydrží do rána.

Musím jí na hrob donést květiny. Bůh ví, že to její syn neudělá.

„Samozřejmě že ne teď, ale je potřeba tří děr za dva dny a číslo zatím není finální.“

„Co prosím?!“ zařval jsem do telefonu. To snad nemůže myslet vážně. Už nejsem nejmladší. To byl důvod, proč jsem přešel na tenhle tichý malý hřbitov, kde jsem měl minimum práce po celý rok. Byl tak drahý, že si tu nikdo obyčejný místo nekoupil.

Jeho nebožka matka mi nabízela bagřík, ale já ho naivně odmítl právě kvůli tomu, jak málo jsem tu měl práce. Teď jsem toho litoval.

„Ano, slyšel jste dobře a možná jich bude ještě víc. Představte si, jak skvělé to bude, mít tu takhle medializovaný pohřeb. Už jsem jim poslal náš ceník, nabídku náhrobků, soch, údržby...,“ vypadalo to, že by chtěl mluvit dál, ale já už na něj neměl náladu. Skončil jsem hovor a hodil telefonem přes místnost. Co nejdál ode mě. Trefil jsem se přímo na gauč, což jen svědčilo o tom, jak často mě tenhle idiot vytácel.

Zdál se mi tak hezký sen, škoda že ho přetrhnul v tom nejlepším.

Lidé jako on by neměli existovat. Na tom bych se s jeho matkou shodl, kdybych ji před třemi lety nezakopal jako každého jiného.

Tolik lidí, to bylo hrozné.

Nikdy jsem neměl morbidní potěšení z téhle práce jako pan synátor, ale dokud to byl nějaký starý člověk nebo třeba někdo těžce nemocný, nevadilo mi to. Byl jsem za ně svým způsobem rád. Představoval jsem si ty roky, co tu strávili, a ať už byly zlé, nebo dobré, zasloužili si po nich odpočinek.

Ale při pohřbech, jako bude tenhle, mi bývalo úzko. Nevím, co se stalo, ale určitě tam nezemřeli jen stařečci. Při mém štěstí to budou samé děti. Těm by rodiče byli ochotni zaplatit takhle hezké místo pro poslední odpočinek.

Roztáhl jsem závěsy a nebyl vůbec nadšený z toho, že už svítá. Za hodinu budu muset otevřít brány a hlídkovat, aby sem nepřišli nějakí holomci, co by mé nebožtíky rušili při spánku.

Jednou jsme tu takové měli. Zpustošili dost hrobů na to, abych je pak dva týdny opravoval. Nechápu, jak to může někdo udělat. Nemít žádnou úctu ke smrti. Chápu, těm mrtvým to je

jedno, jestli jejich hrob vypadá tak nebo onak, ale hroby nejsou jen pro mrtvé. Jsou pro všechny, kteří tu po nich zůstali. Vidí v něm své zesnulé blízké a jsou šťastnější, když jejich místo odpočinku vypadá hezky.

Oblékl jsem si bundu přes pyžamo a vyšel ven. Miloval jsem hřbitov takhle po ránu. Hlavně v létě, přesně jako teď. Bylo tu ticho. Přes vysoké zdi se sem nedostávaly zvuky města, které se nacházelo jen pár kroků za nimi, tak jsem si mohl užívat zpěv ptáků a teplé paprsky slunce.

Po ránu jako by žádná smrt neexistovala.

Zamkl jsem za sebou svoji malou chatu a spěchal do trafiky. Byla tu jen jedna, která měla otevřeno takhle brzy, protože kolem chodila hromada dělnášů.

V nějakém plátku se o tom dozvím víc. Potřeboval jsem se na to připravit.

Spěchal jsem přes úhledný hřbitov, o který jsem se staral tak dobře, že by mohl být nafocen do časopisu. Žádný kámen nebyl obrostlý mechem a tráva nikde nepřerůstala přes vymezené hranice. Nabubřelý synátor by řekl, že to je důvod, proč jsme tak drazí. Já bych mu oponoval, že to je kvůli jeho chamtivosti. O hroby jsem se tak staral, protože mě to bavilo, ne protože mě tak dobře platil.

Přes cestu mi přeletěl špaček a usadil se na jeden z náhrobních kamenů. Chvilí jsem se kochal podle mě nejméně doceněným ptákem našeho kraje, ale když jsem si vzpomněl, proč jsem vlastně lezl z postele tak brzy, donutil jsem se odtrhnout od něj pohled.

Zvonek nad dveřmi upozornil na můj příchod.

„Ahoj, Dášo. Potřebuju něco, kde se píše o té hromadné nehodě, o těch třech lidech.“ Víc informací jsem neměl. Živě jsem si dokázal představit ty nápisy, které mě v novinách čekaly. *Autobus*

shořel i s turisty na palubě nebo Maniak vystřílel školu. Kde jinak by mohlo zemřít tolik lidí najednou?

„Hochu, těch bylo daleko víc,“ zasmála se, jako kdyby to byla vtipná novina. „Víš, že by bylo snazší, kdyby sis pořídil telefon, ze kterého se můžeš připojit na internet?“

Pokaždé když jsme se viděli, tak si ze mě tahle osmdesátiletá stařenka dělala srandu. Říkala, že se chovám, jako bych byl starší než ona, ale já si za svým přesvědčením stál.

Četl jsem hromadu článků o tom, jak jsou škodlivé. Novodobé telefony vydávají nějaké záření, které narušuje člověka, a nic takového jsem nepotřeboval.

Měl jsem už mikrovlnku, a pokud mám umřít zářením, tak ať se u toho alespoň dobře najím.

„Tohle s tebou už znovu probírat nebudu,“ usadil jsem ji. Znala můj názor až moc dobře, tak jsem nechápal ty její každodenní tirády.

„Zbyňďo, koukni se támhle do regálu. Píší o tom snad každý noviny hned na titulce. Hrozné neštěstí. Divím se, jak rychle to dostali do tisku, i když online jsem si o tom četla už včera,“ ukázala na regál hned vedle sušenek a pak obrátila svou pozornost zpět k velkému telefonu, který musela držet obouruč.

Protočil jsem oči. Vždyť to nemohlo být praktické.

Vytáhl jsem ty noviny, které vypadaly nejseriózněji, a skutečně jsem nemusel listovat, bylo to hned přede mnou.

VRAŽDA, NEBO NEŠŤASTNÁ NÁHODA?

Silný úvod. Stačilo mi přečíst si těch pár slov a mráz mi běhal po zádech.

Tenhle druh smrti jsem měl rád ze všeho nejméně. Nechápal jsem ho a nikdy ho asi nepochopím.

Četl jsem, že neznají pravý důvod, proč se ten výtah zřítíl, ale že zatím vyslyšají svědky.

Oběti bylo doopravdy daleko víc a spousta dalších bojovala o život v nemocnici.

Každý plátek měl svou verzi příběhu a za chvíli mi došlo, že nikdo neví, co se doopravdy stalo. Jediná věc byla jasná. Spadl výtah, a ne každý se z trosk dostal živý.

Nejspíš budu muset kopat jámy bez toho, abych věděl, co se jim stalo. Možná uslyším něco na pohřbech, lidé v takových chvílích bývají sdílní. Vzpomínají, litují pošramocených vztahů a potřebují ulevit svému svědomí.

„Budeš si něco kupovat, nebo jenom okouníš? Víš, že takový okouny já ráda nemám.“

„Já vím, Dášo. Jedny červený,“ vrátil jsem vše zpět do stojanu a promýšlel, jak tohle udělám. Pět za dva dny nedám.

„Červený co... jablka, melouny,“ snažila se být vtipná. Stejně jako každý den jsem se neusmál. Zábavné to přišlo jen jí.

„Chodím sem už tolik let. Víím, že víš, o čem mluvím,“ odsekl jsem. Dneska mě lidé vytáčeli víc než běžně.

„Vím, ale to postrádá veškerou zábavu,“ ušklíbla se na mě, div jí nevypadla protéza z pusy, a já musel odvrátit zrak.

Ať už si myslela, že vypadá jakkoliv, nevypadala tak minimálně třicet let.

Hodil jsem jí peníze na pultík.

V hlavě jsem pořád omílal to, že nestíhám, a to jsem se teprve probudil. Moje největší noční můra byla, že lidé přijdou s nebožtíkem a budou ho prostě muset položit na zem, protože díra ještě nebude.

„Tondo?“ vytočil jsem svého bráchu. Pokud si pamatuji dobře, měl by mít kluka, který je ve věku, kdy už uzvedne lopatu, a rád by si přivydělal.

„Co po mně chceš tak brzy ráno? Jsme teprve u snídane,“ nezněl moc nadšeně. Jeho hlas měl poměrně blízko k tónu, který jsem použil na svého šéfa dnes ráno. Nebo spíš v noci.

„Potřebuju tvýho kluka. Máme tu velký pohřeb a celý den musím kopat. Dostane zapláceno i najíst. Jde do toho?“ zeptal jsem se ho, abych neprohloubil jeho podráždění.

„Počkej,“ zakryl mikrofon, ale stejně bylo slyšet, jak mu vše tlumočí. „Jo. Kdy má přijít?“

„Hned jak se nají.“

Bez rozloučení jsme to položili.

Takhle jsme si telefonovali vždy.

Oba dva jsme byli zastánci konverzací naživo.

Možná to bylo tátovou averzí k technologiím. Pevnou linku jsme ho donutili pořídit si, až když už jsme odcházeli z domu, takže vůbec nebyla potřeba.

Ten telefon u nich ležel na stejném místě, na které jsme ho položili, dokud naši neumřeli. Zažil možná tak jeden nebo dva pořádné hovory a tím jeho kariéra skončila.

Kéž bych měl taky tak málo práce jako ten telefon. Na rozdíl od zbytku společnosti jsem nikdy neměl touhu vydělávat peníze. Mým cílem vždy bylo pracovat co nejméně.

Když jsem se ucházel o tohle místo, přesvědčovali mě, že klidnější práci člověk najde stěží. Záhy se ale ukázalo, že lidé umírají pořád a že moc volného času nemám, tak jsem se pozorování ptáků skoro nevěnoval. To bylo něco, co mě doopravdy bavilo. Bylo to, na rozdíl od všeho života okolo, klidné.

Proč

Šarlota

Už mě to nebavilo. Pořád omílal to samé dokola. Možná kdyby si našel nové argumenty, dokázala bych ho vnímat, ale takhle...?

„Co po mně teda chceš? Dostaň se k pointě,“ pokusila jsem se to urychlit. Za chvíli jsem musela odjet do práce, a kdybych ho nechala pokračovat se vším, co měl na srdci, nestihla bych poradu. Několikrát jsem všem zaměstnancům připomínala, jak moc důležitá je, tak nemůžu přijít pozdě zrovna já.

Šéf na mě tlačil, takže musí jít o něco, co nepočká. Hlavně když ji svolal takhle narychlo.

Otevřela jsem šatnu a přemýšlela, co si vezmu na sebe. Nabízely se šaty, sukně, anebo kalhoty. Na kalhoty jsem neměla náladu a šaty se líbily Milošovi. Něco o tom, že když mě svlékne, tak to jde v jednom kuse. Vytáhla jsem tedy kalhoty.

„Chci, abys mě alespoň jednou poslouchala, když ti říkám, co cítím.“ Byl úplně hysterický. Zapínala jsem si halenku a dívala se do jeho krví podlitých očí. Dřív mi přišel atraktivní. Pro ty jeho oči bych zabíjela, ale už dlouho tomu tak nebylo.

Teď vypadal hrozně. Léta se na něm podepisovala dvakrát rychleji než na mně. Zestárnul, ztloustnul, začal se chovat jako ženská, a pak se divil, že už mě nevzrušuje.

„Možná jsem neposlouchala, ale nech mě hádat, kvůli čemu na mě celé ráno křičíš. Buď kvůli tomu, že pořád pracuju, nebo že nechci děti a neřekla jsem ti to dopředu, nebo že si přijdeš

méněcenný. A nesmím zapomenout na tvou oblíbenou věc: „Šarloto ty mě podvádíš“, napodobila jsem jeho nasraný hlas a protočila přitom oči. Věděla jsem, že jsem každou větou uhodila hřebíček na hlavičku. Viděla jsem to v jeho pohledu. Nejdřív mu spadla ramena, svěsil hlavu a pak se přes něj přelila vlna vzteku. Udeřil do zdi a nechal v sádrokartonu důlek. Bude to muset nechat opravit.

„Vidíš, co se mnou děláš? Tohle vůbec nejsem já. Já se takhle nikdy nechoval,“ teď pro změnu brečel.

„Takže za to všechno můžu já? Koukni na mě, kdy naposledy jsem něco vyčítala já tobě? Co když chyba není na mé straně. Napadlo tě to někdy?“ Mluvila jsem na něj, ale můj hlas tlumily halenky, mezi kterými jsem měla zastrčenou hlavu. Hodinky ukazovaly, že sklouzávám ke zpoždění. Musím to tu s ním rychle zabalit.

„Možná protože já pro tebe dělám všechno a ty mě mezitím někde podvádíš!“ zařval. Nesnášela jsem, když se dostal do téhle nálady. Nebyl pak k utišení.

„Děláš pro mě všechno? Vždyť tě pomalu musím živit.“ O téhle větě jsem mohla říct dvě věci. Nebyla pravdivá. Neživila jsem ho, jen jsem vydělávala o hodně víc než on a ráda jsem mu to předhazovala. Z té jeho výtahové firmy by se v normálním světě měl hezky, ale v tom mém to neplatilo. A že ho i tak víc naštvě, že jsem mu nevyvrátila to nařčení z podvádění.

Měla jsem pravdu. Vykulil oči a nadechoval se k pořádnému řevu.

„Teď, pokud mě omluvíš, pospíchám. Dnes mě nečekej,“ přerušila jsem ho, když jsem byla celá oblečená. Neměla jsem žádné plány, jen jsem se nechtěla vrátit sem k němu. Neměla jsem zapotřebí, aby na mě někdo zase celý den řval. Když jsem odcházela, ještě něco pokřikoval, ale já už ho vytěsnila. Běsnil daleko ode mě a jeho hlas ke mně z té dálky nepronikl.

Bez rozloučení jsem vyšla ven, kde na mě čekalo auto.

„Dneska ti to nějak trvalo,“ řekl Miloš, jen co jsem za sebou zavřela dveře. Nezvedl oči od telefonu, do kterého něco vehementně ůkal. Možná si taky procházel manželskou hádkou, ale jelikož byl o tolik mladší než já, vedl ji online.

„Měla jsem nějaké problémy s Jiřím, nic nového,“ odpověděla jsem mu. Než řidič vyjel z příjezdové cesty, zkontrolovala jsem si, zda jsem něco nezapomněla. Telefon, počítač, vše bylo na místě.

„Zase měl chuť se hádat?“ zeptal se mě nepřítomně.

„Jako vždy, nic nového,“ zasmála jsem se.

Konečně odložil telefon a usmál se na mě. Když jsem se podívala do jeho tváře, nechápala jsem, jak pořád můžu být vdaná. Kéž by to Jiří viděl mýma očima. Kdyby se jednou podíval na Miloše, pochopil by, proč mi on nestačí.

Přisunul se ke mně a políbil mě. Nehleděl na řidiče, který na tomto zadním sedadle viděl už tolik věcí, že vůči jedné puse byl imunní.

„Dobré ráno,“ zavrňela jsem. Líbil se mi od prvního dne, kdy jsem ho spatřila v práci, a teď se mohu vychloubat tím, že patří jenom mně. Sice měl rodinu, ale byla to u něj stejná formalita jako u mě. Stačilo mi podívat se do těch jeho oddaných očí a věděla jsem, že na ni nemusím žárlit.

Udělal by pro mě všechno. Stejně jako dřív Jiří. Možná ho představím Bambi. U něj by to určitě neskončilo takovým fiaskem. Miloš měl trochu temnější choutky než můj vanilkový muž.

Vytáhla jsem z kabelky zrcátko a pokusila jsem se upravit si vlasy. Odešla jsem z domu dřív, než jsem stihla použít své oleje na zkrocení krepatých zrzavých vlasů.

Stáhla jsem je do těsného ohonu a udělala si z nich drdol na týlu hlavy.

Lepší.

„Vypadáš nádherně,“ řekl, i když se věnoval telefonu. Proto jsem ho měla ráda. Věděla jsem, že by pro mě udělal cokoli, ale nebyl na mě nalepený.

Ty taky ujdeš, pomyslela jsem si. Samozřejmě jsem mu to ale neřekla. Moc dobře to věděl a nemusel to ode mě poslouchat. Ještě by si pak myslel, že má na víc.

„Co myslíš, že po nás bude chtít?“ Nebyl první ani poslední, kdo se mě na to dnes zeptal.

„Včera večer jsem jen dostala zprávu, abych všechny svolala. Vím toho stejně jako ty,“ zopakovala jsem mu to, co jsme již probírali po telefonu. Doufala jsem, že to budou nějaké prémie. Poslední dobou se nám docela dařilo. Portfolia klientů jsme rozšířili takovým způsobem, že se už nebojíme riskovat. Týden zpět jsme zariskovali s obrovským obnosem peněz a od té doby jsme každý den sledovali, jak nám peníze přibývají na účtech.

Bylo nádherné to sledovat. Nic jsem neměla raději než vydělávat peníze. Možná kromě hodin s Bambi. Těch ale bylo poslední dobou tak málo, že to skoro nestálo za řeč. Neměla jsem na ni čas a ona mi to dá sežrat, na to jsem se mohla spolehnout.

Vytáhla jsem telefon a napsala jí krátkou zprávu.

Ode dneška za čtyři dny? Stejně místo, stejný čas. Š.

Takhle jsem se podepisovala už pár let. Š. Jednoduché a efektivní. Milovala jsem takovou komunikaci.

Dlouho jsem si pohrávala s myšlenkou, že bych ji seznámila s Milošem. Udělala bych to už dávno, kdyby mě to naposledy tak moc nekouslo do zadku.

Jiří začal být takový od té doby, co jsem mu řekla, že se už nějakou dobu vídám s někým jiným. Vzal si z toho jen to, že mi nedokáže dát, co potřebuji. Což byla pravda, ale na hodinu s Bambi

jsem ho vzala z jiného důvodu. Chtěla jsem to s ním sdílet. Vyburovat v něm jeho spící zvíře.

Od té doby zkoušel být dominantní. Snažil se dělat to, co jsem mu řekla, ale v tom byl ten problém. Nechtěla jsem mu říkat, co se mnou má dělat. To on by to měl říkat mně. Říkat mi, co dělat, abych ho potěšila.

Miloš je trochu schopnější než Jiří, ale ne o moc. Myslí si, jaký je macho, ale pořád to neumí. Na rozdíl od Bambi. Ta ví přesně, co od ní chci, a pokaždé to udělá.

„Máš v pátek volno?“ Možná toho budu litovat, ale někoho, jako je Miloš, si mohu najít znovu. Byl nahraditelný.

„Nemám. Proč? Máš něco v plánu?“ zaujala jsem ho a konečně zvedl oči od obrazovky. Namíchlo mě, kolik pozornosti věnuje té mrše.

Otočila jsem se k okénku a ignorovala ho. Projížděli jsme kolem kampusu univerzity, která blízce sousedila s obchodní čtvrtí města. Dívala jsem se na ty studentíky, naivnější lidé už neexistovali. Chodili po dlažebních kostkách, po kterých před nimi kráčela velká jména, a mysleli si, že i oni mezi ně budou jednou patřit. Dál od pravdy už být nemohli.

Dřív jsem mezi ty naivky také patřila. Studovala jsem s významáním, ale pak se nechala zlákat korporátem a penězi. Mám sice nádherný dům a osobního řidiče, ale často jsem přemýšlela nad tím, co by se ze mě stalo, kdybych zůstala věrná svému snu.

Potkala bych Jiřího? Miloše? Potkala bych někoho, kdo je doopravdy na mé úrovni?

Pracovala bych pro člověka, který byl mladší než já a mohl si tohle všechno dovolit jenom proto, že jeho papínek je multimiliardář, co vlastní pomalu vše v tomhle městě?

To se nikdy nedozvím.

„Řekl jsem něco špatně?“ ucítila jsem jeho dech na kůži ještě dřív, než mě políbil na krk. Zavřela jsem oči a snažila se vzpomenout si, proč jsem naštvaná.

„Ne ne,“ povzdechla jsem si, „jen jsme se ráno pohádali.“

„Vítej v klubu. Chce po mně, abych s ní trávil víc času. Jako kdybych na to měl čas,“ uchechtl se a jeho dech mi polaskal kůži. Věděla jsem, že se také hádají. Zahřálo mě to u srdce. Pravda byla taková, že čas měl. Byla to jen výmluva, kterou si říkal, aby se necítil špatně. V jádru duše byl totiž dobrým člověkem, akorát se oženil moc mladý. Nestihl se vybouřit.

I když jeho manželka mi lezla na nervy. Bylo to mé nejčastěji vyhledávané jméno na internetu. Poslouchala jsem její rozhovory, četla o ní vše, co se dalo. Byla moc krásná. Hezčí než já. Kdybych nespala s jejím manželem, žárlila bych víc. Ale jejich manželství nebyl můj problém. Já Miloše do ničeho nenutila, to on se rozhodl tak, jak se rozhodl. První krok udělal on.

Když se mnou flirtoval, opětovala jsem to, ale cokoliv tělesného začal on. To on mě políbil na skleničce v baru. Kravata mu po celém dni ještě visela skoro rozvázaná na krku, když mi rukou vyjel po stehnu výš.

Měla si ho víc hlídat.

Neměla si dělat děti.

„Kvůli čemu jste se hádali vy? Konečně jsi mu mě přiznala?“ Z nějakého důvodu to byl Milošův sen. Chtěl být moje oficiální bokovka. Chtěl mě brát do restaurací a držet mě za ruku. Kupovat mi dárky, na které se může podepsat, a líbat mě před zraky všech v práci. Přesně z toho důvodu jsem ho Jiřímu nepřiznala. Věděla jsem, že ví. On věděl, že já vím. Bylo to jádrem všech hádek, které vyvolával.

Chtěl na mě být naštvaný oprávněně, ale neměl důkazy, tak se musel spokojit jen s bezdůvodnou frustrací.

Nechápala jsem, proč si také někoho nenašel. Mohli jsme žít ve spokojeném manželství. Oba dva spolu, ale zároveň jako samostatné jednotky. To byl můj sen.

„Ne. Ty sis o tom taky ještě nepromluvil s Annou, nebo?“ Věděla jsem, jaká bude jeho odpověď, ještě než cokoliv řekl: u mě to je něco jiného než u tebe, my máme děti.

„U mě to je něco jiného než u tebe, my máme děti,“ řekl, přesně jak jsem čekala. Trefa do černého. Bylo mi za něj trapně. Nedokázal se chovat jako chlap. V těchto chvílích jsem měla chuť od něj odejít. Odejít i od Jiřího a konečně si najít někoho, za koho se nebudu muset stydět při každém jeho slově.

Řidič přibrzdil u vchodu do firmy a oba dva jsme vystoupili. Lidem z práce muselo být jasné, že to spolu táhneme, když jsme přijížděli každý den stejným autem.

Vrátný nás pustil dovnitř bez toho, abychom vytahovali identifikační kartičky, a my prošli k výtahům. Byla to krásná budova. Přesně tenhle styl se mi líbil. Sklo, beton a žádná květina v dohledu. Nepřekážela tu zbytečná výzdoba a já mohla svobodně přemýšlet.

Výtah nás vyvezl do předposledního patra, kde na nás už všichni čekali. Sdíleli jsme kanceláře ještě s jednou firmou, ale nikdo z nich tu dnes nebyl. Jako kdyby očekávali něco hrozného. Zamrazilo mě. Co když to bude špatný meeting? Žádné odměny.

Otevřeli jsme dveře zasedačky a několik očí se za námi otočilo. Většina jich ale zůstala přilepená na Mauerenovi. Kdybych si mohla vybrat kohokoliv z kanceláře, vybrala bych si jeho. Měl v sobě něco, za čím se otáčeli i chlapi. Být viděna vedle někoho takového muselo být skvělé. Byl mi i o dost blíž věkově. Necítila bych se jako jeho matka.

„Tak můžeme začít. Teď jsme tu všichni,“ začal mluvit smutně. Snažil se to maskovat, ale všem bylo jasné, že nenese dobré

zprávy. Něco se posralo. A něco se posralo natolik, že se během několika hodin muselo sejít celé vedení.

„Už o tom musíte vědět od svých týmů, tak jistě chápete, jak těžké je o této situaci hovořit.“ Co bychom měli vědět od podřízených? Proč já nic neslyšela? „Nevím, jak to říct hezky, tak to řeknu tak, jak to je. Celý trh klesl způsobem, který jsme nedokázali předpovědět. Většina našich klientů se vylekala a stáhla veškeré své investice. Vaši zaměstnanci pracovali celou noc na tom, aby zachránili, co ještě nebylo ztraceno, a na mně je jen, abych vám oznámil tyto smutné noviny. Telefon mi bzučí nonstop a na stůl mi přišlo již tolik ukončení smluv, že se to nedá ani popsat slovy. Z toho důvodu odstupuji z funkce a budu nahrazen někým jiným, koho vyberou hlavní investoři. Toto rozhodnutí budou provázet velké škrtky v rozpočtu a samozřejmě také propouštění hlavně ve vašich řadách. Víte, jak to chodí,“ způsob, jakým to řekl, naznačoval, že to vzdal.

Jen co se zastavil, aby se nadechl, do vzduchu vyletěl nespočet rukou. Já měla také otázky, ale nedokázala jsem přemýšlet. Bude se škrtat. Bude se propouštět. A to jsem si myslela, že dnešek už nebude horší.

Miloš mi pod stolem stiskl koleno a já ho setřásla. Nedokázala jsem na své kůži snést oblečení, natožpak dotek jeho potíací se ruky.

Zavibroval mi telefon. Zvedla jsem ho, abych se podívala, kdo mi chce ještě zhoršit náladu, ale byla to jen Bambi. Souhlasila s naším setkáním. Kdybych nemusela řešit sračky v práci, přesunula bych to hned na dnešek. Potřebovala jsem, aby na mě byla drsná. Aby se ke mně chovala jako ke špinavému kusu hadru ležícímu na zemi vedle jejích krásných nohou. Ano, to přesně bych potřebovala. Odložila jsem telefon a vrátila se zpět k té shit show.